

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1351/2020
09.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су правни следбеници ББ и ВВ, обе из ..., чији је пуномоћник Предраг Стојковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Сектор за материјалне ресурсе, Управа за општу логистику, Дирекција за услуге и стандарде ВУ Дедиње Београд, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради утврђења и дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2856/19 од 12.07.2019. године, у седници одржаној 09.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2856/19 од 12.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2856/19 од 12.07.2019. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П 2054/17 од 29.01.2019. године којом ставом првим изреке је одбијен тужбени захтев тужиоца да се утврди да је повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација у области рада на тај начин што тужиоцу као професионалном припаднику Војске Србије није извршена исплата једнократне новчане помоћи на основу четири појединачне одлуке Министарства одбране РС – Сектор за буџет и финансије и то број 78-8 од 24.01.2013. године, број 961-3 од 11.07.2013. године, број 1189-2 од 01.10.2013. године и број 1507-3 од 23.12.2013. године, те да је тужилац обавезан да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 6.000,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне другостепене пресуде, правни следбеници тужиоца ББ и ВВ, обе из ..., изјавиле су благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама ревизијских разлога прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужиља, АА, био је у радном односу као цивилно лице на служби ЛСЦГ-ВУ Дедиње, а према решењу број .. од 06.03.2006. године. Био је распоређен на радном месту ... у ... установи у одсеку ... за које је систематизацијом радних места установе предвиђена стручна спрема КВ трговачке службе. Закључком Владе Републике Србије број 121-379/13-2 од 24.01.2013. године утврђено је да је одобрена исплата једнократне новчане помоћи професионалним припадницима Војске Србије. Према назначеној одлуци и критеријумима садржанима у истој, утврђено је да једнократна новчана помоћ припада професионалном припаднику Војске Србије који је у радном односу на неодређено време, односно одређено време на дан 31.08.2013. године и који је остварио право на плату за август 2013. године односно накнаду плате због породилског одсуства, неге детета и посебне неге детета, накнаду због привремене спречености за рад, боловање дуже од 30 дана и лицу које ради скраћено радно време (инвалид). Једнократна помоћ у току 2013. године исплаћена је професионалним војним лицима у Служби Војске Србије као и другим професионалним припадницима Војске Србије. Тужиоцу АА није исплаћена назначена новчана помоћ на основу назначених одлука Министарства одбране из 2013. године.

При овако утврђеном чињеничном стању, нижестепени судови су заузели становиште да радно ангажовање тужиоца, тј. његово место запослења као лично својство се не може сматрати као основ за дискриминаторско поступање засновано на овом обележју. Неједнако поступање није засновано на личном својству тужиоца јер организациона јединица у којој је тужилац распоређен у оквиру систематизације радних места код тужене се не може сматрати обележјем личности. Стога нижестепени судови налазе да у конкретном случају нема повреде начела једнакости из члана 21. Устава РС и члана 4. Закона о забрани дискриминације и да нема повреде права на основу рада јер поступање туженог послодавца у складу са одлуком Министарства одбране није засновано на личном својству. Стога је тужбени захтев одбијен у целисти.

Врховни касациони суд налази да код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиоца.

Појам дискриминације одређен је Законом о забрани дискриминације (чл. 2. и б), као и Законом о раду (чл. 18, 19, 20. и 22), Уставом Републике Србије (члан 21), Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода (члан 14).

Дискриминацију представља неоправдано неједнако поступање у истој или сличној ситуацији по основу неког личног својства. У овом случају, по правилном закључку нижестепених судова нема дискриминаторског поступања према тужиоцу.

Одлуке Министарства одбране односе се на једнократну новчану накнаду за професионална лица у војној служби, али не и на цивила лица у служби Војске Србије. С обзиром да према Закону о дискриминацији, дискриминација представља неоправдано прављење разлике и стављање запосленог у неповољнији положај с обзиром на његово лично својство без разумног оправдања, по правилном закључку нижестепених судова није свако прављење разлике између одређених лица, односно категорија лица дискриминација. Наводи тужиоца да је дискриминисан по основу радног ангажовања у Војнодоходовној установи "Дедиње" се не могу сматрати дискриминацијом јер тужилац у току поступка није учинио вероватним да му једнократна новчана помоћ није исплаћена због неког његовог личног својства, већ због тога што је запослен као цивилно лице. И по оцени ревизијског суда радно ангажовање тужиоца у Војној установи "Дедиње" не може се сматрати личним својством у смислу одредаба Закона о дискриминацији.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић